

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0137 van 18 februari 2014
in de zaak 1213/0171/A/4/0152

In zake: de bvba **MEDISCH KABINET DR. DEVLEESCHOUWER**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Aurélie VAN MEENSEL

verwerende partij

Tussenkomende partij: de **stad SCHERPENHEUVEL-ZICHEM**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Tom SWERTS
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Antwerpsesteenweg 16-18
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 12 november 2012, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 20 september 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel-Zichem van 14 juni 2012 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het bouwen van een eengezinswoning met artspraktijk.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 3271 Scherpenheuvel-Zichem, Westelsebaan 101 en met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie D, nummer 649Z17.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomen de partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 10 december 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gregory VERHELST die verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Aurélie VAN MEENSEL die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Nathalie MORTELMANS die loco advocaat Tom SWERTS verschijnt voor de tussenkomen de partij zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De voorzitter van de vierde kamer heeft met een beschikking van 11 maart 2013 de tussenkomen de partij toegelaten om in de debatten tussen te komen. Deze beschikking houdt slechts in dat de tussenkomen de partij voorlopig wordt toegelaten tot de debatten en belet niet dat het verzoek tot tussenkomst alsnog onontvankelijk moet worden verklaard, indien er daartoe redenen blijken bij een onderzoek ten gronde.

De tussenkomen de partij is, in tegenstelling tot hetgeen wordt voorgehouden in het verzoek tot tussenkomst, niet een bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorgaan. Artikel 4.7.12 VCRO bepaalt dat een vergunning binnen de reguliere procedure wordt afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin het voorwerp van de vergunning gelegen is. Daaruit volgt dat niet de gemeente of de stad binnen de reguliere procedure het vergunningverlenend bestuursorgaan is, doch wel het college van burgemeester en schepenen.

Dit belet niet dat een gemeente of stad kan verzoeken om tussen te komen in een procedure bij de Raad. Artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3° VCRO bepaalt immers dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunningsbeslissing een beroep kan instellen voor de Raad en artikel 4.8.21, §1, bepaalt dat elk van de belanghebbenden, vermeld in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, in de zaak kan tussenkomen.

Een tussenkomst op grond van de vermelde bepalingen kan echter slechts ontvankelijk worden bevonden indien het verzoekschrift een uiteenzetting bevat van hinder en nadelen. Dit volgt uit artikel 17 van het procedurereglement dat bepaalt:

“Art. 17. Een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend bij verzoekschrift, ondertekend door de verzoeker tot tussenkomst of door zijn raadsman.

Het verzoekschrift wordt gedagtekend en bevat:

(...)

4° een omschrijving van het belang van de verzoeker tot tussenkomst;”

Het verzoek tot tussenkomst bevat geen uiteenzetting van hinder en nadelen. De tussenkomende partij beroept zich ook niet op hinder en nadelen om in de zaak tussen te komen, maar beroept zich verkeerdelijk op een belang als vergunningverlenend bestuursorgaan.

Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 10 april 2012 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel-Zichem een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een ééngezinswoning met bijhorende artspraktijk”*.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aarschot-Diest’, gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, ‘Centrum Averbode’, vastgesteld met een besluit van de bestendige deputatie van 22 augustus 2011. Het perceel is gelegen in een zone voor gesloten bebouwing, type C – gesloten bebouwing in overdruk.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 13 maart 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Scherpenheuvel weigert op 14 mei 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

Het terrein is volgens het gewestplan Aarschot-Diest, vastgesteld bij KB van 7 november 1978, gelegen in een woongebied.

Er is geen algemeen plan van aanleg, geen bijzonder plan van aanleg, noch een goedgekeurde en niet vervallen verkaveling van toepassing.

Het terrein is volgens het RUP Centrum Averbode, vastgesteld door de Deputatie in zitting van 22 augustus 2011, gelegen in een zone voor gesloten bebouwing, type C - gesloten bebouwing in overdruk.

(...)

beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

Het betrokken perceel doet zich voor in het centrum van Averbode en paalt aan de uitgeruste Westelsbaan, zijnde een gewestweg. Het perceel bevindt zich vlakbij het Sint Jansplein en is momenteel onbebouwd.

Middels voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werd het voormalige gebouw -

dat zich voordeed in halfopen verband - gesloopt. Het nagenoeg vlakke perceel dat naadloos aansluit met de voorliggende straat heeft een oppervlakte 5a62ca en een breedte van 10.00m aan de straat. Het zit ingeklemd tussen de scheidsmuren van de aanpalende gebouwen. Aan de linkerkant bevindt zich een bankkantoor, aan de rechterkant een horecazaak. De achterkant van het perceel paalt aan de achtertuin van het perceel met woongebouw Prins De Merodelaan 23.

De omgeving kenmerkt zich als het centrum van deelgemeente Averbode. Men treft er een mix van woon-, handels- en horecagebouwen, hoofdzakelijk gerealiseerd in gesloten of halfopen verband en met twee tot drie bouwlagen. De bibliotheek en de kerk bevinden zich vlakbij. Het was wachten op de definitieve goedkeuring van het RUP centrum Averbode vooraleer een nieuwe invulling kon plaatsvinden.

De aanvrager wenst binnen het kader van het goedgekeurde RUP centrum Averbode het terrein opnieuw in te vullen middels bebouwing in gesloten verband. Het gebouw zal aangewend worden als eengezinswoning met artspraktijk op het gelijkvloers.

beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Door de reeds bestaande bebouwing en de aanwezige infrastructuur is de ontwikkeling van de omgeving gekend. De ingediende aanvraag dient getoetst aan de voorschriften van het RUP centrum Averbode, specifiek aan de voorschriften gekoppeld aan de zone voor gesloten bebouwing, type C — gesloten bebouwing in overdruk. Bestemming (eengezinswoning met niet complementaire artspraktijk op het gelijkvloers), inplanting (gesloten bebouwing met voorgevel op de zonegrens, bouwdiepte gelijkvloers 20.00m, bouwdiepte verdieping 1 en 2 maximaal 15.00m, bouwdiepte dakverdieping maximaal 12.00m), bouwvolume (maximaal 4 bouwlagen, vooraan Frans dak, achteraan verticaal vlak, kroonlijsthoogte met 9.92m voor de derde bouwlaag en 13.15m voor de dakverdieping begrepen binnen de toegestane kroonlijsthoogtes van respectievelijk 10.00m en 13.50m, geveluitbouw voorgevelvlak over maximaal de helft van de gevelbreedte, toegankelijke dak mogen als dakterras en/of daktuin ingericht worden daar waar deze voldoen aan de bepalingen van het burgerlijk wetboek inzake inkijk, aan de achterkant zijn het dakterras achteraan op verdieping 2 en dakverdieping begrepen binnen 15.00m) en materiaalgebruik zijn geheel in overeenstemming met de geldende stedenbouwkundige voorschriften.

De aanvraag voldoet evenwel niet aan de strikte bepaling van 01.02 § Parkeervoorzieningen. Er dient met name verplicht voorzien in ondergrondse parkeerplaatsen (één voor de eengezinswoning, voor de artspraktijk dient er een voor de werkgever en werknemer(s) voorzien daar waar het plan 2 kabinetten voorziet).

Gelet op de eerder beperkte perceelbreedte met bebouwing in gesloten verband zou in dit geval best een toegang tot de ondergrondse parkeergarage aan de achterkant van het perceel voorzien worden. De specifieke eigendomsstructuur noodzaakt evenwel tot samenwerking tussen meerdere aanpalende eigenaars die in de praktijk vooralsnog niet haalbaar blijkt. De ontsluiting conform het RUP aan de achterkant is bijgevolg niet aan de orde. Voor percelen die aan de achterkant niet ontsluitbaar zijn, wordt één doorgang of garagepoort in de voorgevel toegestaan. Deze doorsteek of doorgang of garagepoort dient ook gebruik te worden als de ingang naar de ondergrondse parking. Het project heeft geen rekening gehouden met dit gegeven.

Ondanks de voordadelijke gunstige adviezen, het voorgestelde gebouw dat inhoudelijk beantwoordt aan de voorschriften dient gelet op het ontbreken van de parkeerplaatsen de aanvraag ongunstig geadviseerd.

(...)

algemene conclusie

Om boven vernoemde redenen wordt het project ongunstig geadviseerd.

...

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 15 juni 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 7 september 2012 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 20 september 2012 beslist de verwerende partij op diezelfde datum om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

5.7 Beoordeling

a) De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. Gezien de aanvraag een uitbreiding van de bebouwde oppervlakte inhoudt zal er een vermindering van de infiltratiecapaciteit van de bodem plaatsvinden. In deze omstandigheden dient overgegaan te worden tot afkoppeling van het hemelwater, overeenkomstig de provinciale verordeningen. De voorzieningen voor recuperatie en/of infiltratie en buffering van het hemelwater zijn weergegeven op de plannen, de ingevulde aanstijlijsten bevinden zich bij de aanvraag. De aanvraag beantwoordt aan de geldende verordeningen omtrent het afkoppelen van dakoppervlaktes en verharde oppervlaktes. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

b) Het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling. Volgens het gewestplan Aarschot-Diest lag het goed in een woongebied. Sinds de deputatie het RUP 'centrum Averbode' goedkeurde op 18 augustus 2011, ligt de aanvraag in een 'zone voor gesloten bebouwing, met overdruk type C'. Het hele bouwblok waartoe de aanvraag behoort (bouwblok ingesloten gelegen tussen de Westelsebaan, het Sint-Jansplein, de Judocus Pauwelslaan en de onverharde private achterdoorgang) is in het RUP aangegeven als 'zone voor gesloten bebouwing met overdruk type C'.

De relevante stedenbouwkundige voorschriften voor de zone type C staan vermeld in art. 01.04. Deze stellen dat de bebouwing binnen de zone in overdruk wordt beschouwd als een grote hoekbebouwing met volwaardige kopgevels gericht naar de Westelsebaan, het Sint-Jansplein, de Prins De Merodelaan en de Judocus Pauwelslaan.

Over de parkeervoorzieningen stellen de relevante stedenbouwkundige voorschriften voor de zone type C het volgende: 'De gelijkvloerse bebouwing kan worden gebruikt voor wonen, diensten, horeca en handel. Daar de bebouwing als een volwaardig project kan worden uitgewerkt, wordt ondergronds parkeren verplicht. Er kan gelijkvloers parkeren gerealiseerd worden in de bouwvrije zone langs de Judocus Pauwelslaan'.

Uit het concept van het RUP kan afgeleid worden dat er bedoeld wordt dat een gezamenlijke ondergrondse parking wordt verwezenlijkt die bereikbaar is via het achtergelegen smalle steegje, om zoveel mogelijk garage-inritten langs de Westelsebaan te vermijden. Hiertoe voorziet het plan dat bij het RUP hoort een verbreding van 2 x 3.5m voor dit achtergelegen wegeltje zodat een totale breedte van 7m bekomen wordt. De concrete realisatie van deze verbreding wordt niet opgenomen in het RUP, enkel de planmatig gewenste ontwikkeling ervan.

Het volume, de bouwdieptes, het materiaalgebruik, de dakvorm, de dakterrassen, de dakvorm, het aantal bouwlagen, kortom het hele gabariet en de verschijningsvorm, alsook de functiemenging van wonen en diensten is conform de bepalingen van dit RUP.

Het project voorziet momenteel nog niet in parkeerplaatsen. Hierover stelt de beschrijvende nota van de ontwerper dat: "de vroegere tuinstrook wordt in de voorliggende aanvraag nog niet ingevuld. De voorschriften van het RUP voorzien dat een ondergrondse parkingruimte dient te worden voorzien, en dat de ruimte op het gelijkvloerse niveau tot aan de achterste zonegrens kan volgebouwd worden (met op het dak groenzone: dakterras en daktuin). De realisatie van de achterliggende wegenis, de aanleg van de ondergrondse parking en de nadere invulling van het achtergelegen gedeelte vereist een globale ontwikkeling samen met de andere percelen binnen het bouwblok. Deze aanvraag doet daarover geen uitspraak en hypothekeert dergelijke ontwikkeling niet'.

De aanvraag voldoet bijgevolg niet aan artikel 01.04, §01 inrichting, §01.02 verhardingen en terreininrichting, alinea 2: parkeervoorzieningen, betreffende de stedenbouwkundige voorschriften voor gesloten bebouwing in overdruk type C van het RUP 'centrumgebied Averbode'.

Volgens art. 4.3.1. §1. 1° a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt een vergunning geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op een geldige wijze is afgeweken.

Tijdens de hoorzitting werd een nota neergelegd waarin de aanvrager vraagt om de vergunning alsnog voorwaardelijk te verlenen. De voorwaarde zou dan inhouden dat er in de toekomst dient te worden voldaan aan de parkeerbepalingen van het RUP, zijnde het realiseren van een ondergrondse parking met ontsluiting langs de achtergelegen doorsteekweg. Volgens art. 4.2.19.§1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kunnen voorwaarden de uitvoering van de vergunde handelingen niet afhankelijk maken van een bijkomende beoordeling door de overheid. Bijgevolg kan de gevraagde voorwaarde niet opgelegd worden.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- de aanvraag is strijdig met art. 4.3.1.§1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.*
- ...*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De verwerende partij heeft de bestreden beslissing op 5 oktober 2012 betekend aan de verzoekende partij. Het beroep van de verzoekende partij, ingesteld met een aangetekende brief van 12 november 2012, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en beschikt overeenkomstig artikel 4.8.11 §1, 1° VCRO over een belang van rechtswege.

De verzoekende partij legt bovendien een rechtsgeldige beslissing voor om in rechte te treden.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.21, §1 VCRO, van artikel 4.7.22 VCRO, van artikel 4.7.23 §1, eerste lid VCRO, van artikel 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de ontstentenis van de rechte vereiste feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Doordat, eerste onderdeel, de verwerende partij in haar beslissing het advies van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar overneemt, zonder op enige wijze te motiveren waarom wordt aangesloten bij de visie van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar;

En doordat, tweede onderdeel, verwerende partij de bestreden beslissing bovendien niet, of minstens onvolledig, onvoldoende en zeker niet afdoende heeft gemotiveerd, onder meer mede rekening houdende met de argumentatie die verzoekende partij bijkomend heeft doen gelden in haar replieknota die werd neergelegd op de hoorzitting dd. 20 september 2012;

Terwijl, krachtens artikel 4.7.22 VCRO de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar voor elke beslissing in beroep een gemotiveerd verslag moet opstellen en dat dit verslag een cruciale rol speelt in de beroepsprocedure aangezien art. 4.7.23, § 1 VCRO expliciet bepaalt dat de Deputatie een beslissing neemt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar;

Dat, gelet op de materiële en formele motiveringsplicht, uit art. 4.7.23, § 1, eerste lid VCRO voortvloeit dat uit de bestreden beslissing zelf moet kunnen afgeleid worden of de Deputatie bij het nemen van haar beslissing op gemotiveerde wijze is afgeweken van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dan wel of de Deputatie zich op gemotiveerde wijze heeft aangesloten bij de visie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en zich de motieven van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft eigengemaakt;

Dat dit onder meer werd bevestigd door Uw Raad in een tussenarrest dd. 15 december 2010 (RvVb, 15 december 2010, A/2010/0046) en in een tussenarrest dd. 15 februari 2011 (RvVb, 15 februari 2011, A/2011/0009) waarin Uw Raad het volgende heeft gesteld: (...)

Dat bovendien uit hetzelfde tussenarrest blijkt dat niet enkel de feitelijke en juridische doorslaggevende overwegingen van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar dienen opgenomen te worden in de beroepsbeslissing doch ook, hierop volgend, dat de verwerende partij deze overwegingen aan een eigen onderzoek dient te onderwerpen en er een gemotiveerde beoordeling omtrent dient te maken: (...)

Overwegende dat de Deputatie in casu in het bestreden besluit de overwegingen in het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft overgenomen, zonder de overwegingen van dit verslag aan een eigen onderzoek en gemotiveerde beoordeling te onderwerpen;

Dat de passages betreffende de eigenlijke beoordeling van de bestreden beslissing een letterlijke overname zijn van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar; Dat de bestreden beslissing zodoende niet meer is dan louter knip-en-plakwerk van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar;

Dat de verwerende partij de doorslaggevende feitelijke en juridische overwegingen van het verslag van de PSA in het bestreden besluit opneemt, zonder deze aan een eigen onderzoek en beoordeling te onderwerpen; Dat deze verplichting een substantiële vormvereiste uitmaakt waarvan de schending noodzakelijkerwijze tot de onwettigheid van de bestreden beslissing dient te leiden;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg artikel 4.7.23, § 1, eerste lid VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen schendt, evenals de materiële motiveringsplicht (RvVb, 29 maart 2011, S/2011/0022);

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht volgt dat uit de bestreden beslissing moet kunnen worden afgeleid of zij conform art. 4.7.23, § 1 VCRO op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werd genomen, minstens moet kunnen worden vastgesteld op grond van welke motieven de Deputatie zich aansluit bij de determinerende overwegingen van dit verslag, zowel in feite als in rechte;

Dat ingeval de verwerende partij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar ongewijzigd overneemt (kopie-conform), zij het motiveringsbeginsel schendt (RvVb, 16 oktober 2012, A/2012/0410);

En terwijl, tweede onderdeel, verzoekende partij er op heeft gewezen dat een vergunning kan verleend worden op grond van art. 4.4.1 VCRO;

Dat verzoekende partij in de aanvullende replieknota neergelegd tijdens de hoorzitting voor verwerende partij stelde dat de beweerde afwijking van de voorschriften van het RUP 'Centrumgebied Averbode' in verband met de parkeervoorzieningen, in elk geval vergunbaar is op grond van de zgn. 'kleine afwijking' zoals bedoeld in art. 4.4.1 VCRO;

Dat luidens voormelde bepaling in een vergunning, na openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen kunnen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen;

Dat de kwestieuze voorschriften parkeervoorzieningen betreffen die niet onder de limitatief opgesomde uitgesloten voorschriften vallen, waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals de bestemming, de maximaal mogelijke vloerterreinindex en het aantal bouwlagen;

Dat er tevens op werd gewezen dat na een tussentijdse beslissing van de Deputatie nog steeds een openbaar onderzoek georganiseerd kon worden door de gemeente Scherpenheuvel-Zichem (RvVb, 8 mei 2012, A/2012/0177);

Dat verzoekende partij tenslotte al deze elementen nogmaals mondeling heeft opgesomd en toegelicht tijdens de hoorzitting voor verwerende partij;

Dat van een normaal, redelijk en zorgvuldig handelend bestuur in gelijkaardige omstandigheden mag verwacht worden dat zij deze elementen uit zichzelf integraal zou onderzoeken en beoordelen alsook dat zij hiermee des te meer rekening zou houden wanneer deze argumentatie, zoals te dezen, uitdrukkelijk werd opgeworpen in het kader van een georganiseerd administratief bouwberoep door één der partijen; dat er in zulk een geval immers onmiskenbaar sprake is van een verzwaring van de formele motiveringsplicht (l. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 158, 164 en 198);

Dat dit in casu des te meer geldt nu de decretale regels inzake de vergunningverlening, en meer bepaald de artikelen 4.7.21, § 1, 4.7.22 VCRO en 4.7.23, § 1 VCRO expliciet voorschrijven dat verwerende partij in het kader van een georganiseerd administratief beroep de vergunningsaanvraag (1) terug in zijn volledigheid onderzoekt en een beslissing neemt (2) op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en desgevallend (3) na de betrokken partijen gehoord te hebben tijdens een hoorzitting;

Overwegende dat verzoekende partij echter diende vast te stellen dat verwerende partij het administratief beroep ondanks de uitvoerig uiteengezette argumentatie toch afgewezen heeft en dat de aanvullende replieknota die tijdens de hoorzitting voor verwerende partij werd neergelegd niet volledig wordt besproken en beoordeeld op haar merites;

Dat verwerende partij in de bestreden vergunning wel verwijst naar de ingediende nota, maar dat op geen enkele wijze wordt aangeduid noch beargumenteerd waarom geen vergunning zou kunnen verleend worden op grond van art. 4.4.1 VCRO;

Dat het geen betoog behoeft dat verwerende partij, door op zulke wijze om te springen met de argumentatie aangereikt door verzoekende partij, het decretaal recht van verzoekende partij om gehoord te worden alsook haar eigen verplichting van een eenzijdige bestuurlijke rechtshandeling op afdoende wijze te motiveren op manifeste wijze heeft miskend;

Dat het organiseren van een hoorzitting naar aanleiding van een bouwberoep om vervolgens geen rekening te houden met de argumentatie die op deze hoorzitting naar voren werd gebracht, het nut van zulk een hoorzitting uiteraard tot nul herleidt;

Dat verwerende partij de argumentatie van verzoekende partij aan een eigen onderzoek diende te onderwerpen, daar het verwerende partij is die op grond van art. 4.7.21 VCRO de principiële bevoegdheid heeft om als vergunningverlenende overheid in administratief beroep te oordelen of een stedenbouwkundige vergunning kan verleend worden of niet;

Dat het bestreden besluit op geen enkele wijze ingaat op de stelling van verzoekende partij dat een stedenbouwkundige vergunning verleend kan worden op grond van art. 4.4.1 VCRO;

Dat wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing niet het (volledige) standpunt van de beroepsindiener vermeldt en een ingediende replieknota niet meeneemt in de beoordeling, zij het hoorrecht en de motiveringsplicht schendt (RvVb, 16 oktober 2012, A/2012/0410);

Zodat, het bestreden besluit is aangetast door een schending van de in het middel opgesomde bepalingen en beginselen.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

In haar eerste middel argumenteert verzoekende partij dat de bestreden beslissing de artikelen 4.7.21 (m.b.t. de administratieve beroepsprocedure), 4.7.22 (m.b.t. het verslag PSA) en 4.7.23 VCRO (m.b.t. de hoorzitting en het verslag PSA) zou schenden. Tevens zou de bestreden beslissing een schending inhouden van het formele en het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoekende partij zou verwerende partij in de bestreden beslissing alzo ten onrechte het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar letterlijk hebben overgenomen, zonder hierbij op enige wijze te motiveren waarom zij zich bij de visie van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar aansluit en zonder rekening te houden met de argumentatie die verzoekende partij heeft doen gelden in haar aanvullende replieknota, die zij op de hoorzitting van 20 september 2012 heeft neergelegd.

Deze argumentatie kan echter niet worden aangenomen.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing immers ontegensprekelijk dat zij wel degelijk op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar werd genomen, zoals artikel 4.7.23, §1 vereist.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk het volgende: (...)

Hieruit blijkt toch ontegensprekelijk dat verwerende partij kennis genomen heeft van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, en de redenering uit dit verslag zich ook eigen heeft gemaakt.

Van enige schending van artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO kan er dan ook absoluut geen sprake zijn.

Overigens, evenmin wordt dit artikel geschonden doordat verwerende partij niet in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft opgegeven waarom zij zich bij dit verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar heeft aangesloten.

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO bepaalt immers enkel dat de deputatie haar beslissing over het ingestelde beroep dient te nemen 'op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar'.

Uit deze decretale bepaling kan echter geenszins worden afgeleid dat verwerende partij in haar beslissing ook dient te motiveren of en waarom zij dit verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar al dan niet volgt.

De overheid dient in haar motivering toch enkel te motiveren om welke met de goede ruimtelijke ordening verbandhoudende redenen, binnen de toepasselijke planologische context, het beroep al dan niet kan worden ingewilligd, zonder dat zij hierbij dient op te geven om welke redenen de elementen uit het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar al dan niet worden weerhouden.

De decreetgever heeft op dit punt geen formele motiveringsplicht ingesteld op een zulke wijze dat uit de bestreden beslissing dient te blijken waarom, en zelfs óf, het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar al dan niet wordt gevolgd.

Het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar wordt door art. 4.7.23, §1 VCRO trouwens niet op straffe van nietigheid van het bestreden besluit voorgeschreven.

De stelling van verzoekende partij dat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte nagelaten zou hebben aan te geven om welke redenen zij zich bij dit verslag aansluit, kan dan ook niet worden gevolgd.

Een dergelijke opvatting getuigt toch immers van een overdreven formalisme.

Van enige schending van artikel 4.7.23, §1 VCRO kan dan ook zeker geen sprake zijn.

Volledigheidshalve wenst verwerende partij in dit kader nog op te merken dat verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvoeren van dit middel, gelet op het feit dat het tweede middel evenmin kan worden aangenomen (zie hieronder bij de weerlegging van het tweede middel). In gelijkaardige zin heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen in haar arrest van 9 januari 2013 (nr. A/2013/0003) overigens reeds het volgende geoordeeld: (...)

Het eerste onderdeel van het eerste middel dient bijgevolg afgewezen te worden als ongegrond wegens geen schending van artikel 4.7.23, §1 VCRO en wegens een gebrek aan belang bij dit onderdeel.

Daarnaast houdt verzoekende partij in het tweede onderdeel van het eerste middel voor dat verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte niet alle argumenten van verzoekende partij uit haar replieknota zou hebben weerlegd.

Verzoekende partij schijnt er hierbij echter verkeerdelijk vanuit te gaan dat de motiveringsplicht van verwerende partij dezelfde zou zijn als de motiveringsplicht die geldt voor jurisdictionele beslissingen.

Voor administratieve rechtshandelingen geldt echter geenszins dat alle opgeworpen argumenten moeten worden behandeld, evenmin moet uit de redengeving van de beslissing blijken dat de argumenten van partijen zijn onderzocht.

Het bestuur is niet verplicht om alle aangehaalde feitelijke en juridische argumenten te beantwoorden. Het volstaat dat de motivering daadkrachtig is, hetgeen in casu het geval is.

Aan de formele en materiële motiveringsplicht is m.a.w. voldaan wanneer de door het bestuur aangehaalde motieven volstaan om de beslissing te dragen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Mechelen, Kluwer, 2002).

Door niet alle argumenten van verzoekende partij te weerleggen, maar hierbij wel de beslissing afdoende en uitdrukkelijk te motiveren, heeft verwerende partij dan ook geenszins artikel 4.7.23, §1 VCRO, het motiveringsbeginsel en/of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Artikel 4.7.23, §1, eerste lid VCRO bepaalt immers enkel dat de deputatie haar beslissing over het ingestelde beroep dient te nemen op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar, en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

Deze bepaling houdt echter geenszins in dat verwerende partij in haar motivering ook dient te stellen om welke redenen de elementen die in een schriftelijk verweerstuk werden opgeworpen al dan niet worden weerhouden.

Zij dient slechts te motiveren om welke met de goede ruimtelijke ordening verbandhoudende redenen, binnen de toepasselijke planologische context, het beroep al dan niet kan worden ingewilligd.

Van enige schending van de decretale bepalingen m.b.t. de hoorplicht kan dan ook geen sprake zijn.

De decreetgever heeft enkel voorzien dat de betrokken partijen op hun verzoek mondeling of schriftelijk moeten gehoord worden en dat de beroepsbeslissing moet gegrond worden op het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar, hetgeen in casu ook perfect is gebeurd.

Hierbij werd het door de decreetgever echter geenszins als een verplichting opgelegd om naar de eventuele hoorzitting, de eventueel ingediende verweerstukken en de opgeworpen argumenten te verwijzen, laat staan weer te geven of en om welke redenen deze argumentatie al dan niet wordt aangenomen.

Een dergelijke opvatting zou immers van een overdreven formalisme getuigen.

Van enige schending van de hoorplicht, zoals vervat in artikel 4.7.23 VCRO, kan er in casu dan ook geen sprake zijn.

Ook het tweede onderdeel van dit eerste middel dient bijgevolg te worden afgewezen als ongegrond.

Verder kan er in casu evenmin sprake zijn van enige schending van de formele en / of materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd afdoende, pertinent, behoorlijk, concreet, precies en uitdrukkelijk gemotiveerd, met uitvoerige vermelding van de onderliggende feitelijke en juridische motieven. Tevens is verwerende partij bij haar

besluitvorming uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, en heeft zij de determinerende feitelijke en juridische gegevens uit het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar in overweging genomen, correct beoordeeld en afgewogen en is zij op die gronden en in alle redelijkheid tot een besluit gekomen. Van enige schending van het formele en / of materiële motiveringsbeginsel kan in casu dan ook zeker geen sprake zijn.

Evenmin schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bestreden beslissing blijkt immers ontegensprekelijk dat verwerende partij wel degelijk de aanvraag afdoende en zorgvuldig heeft onderzocht. Op basis van het administratief dossier heeft verwerende partij immers een volledig onderzoek ten gronde gevoerd. Verwerende partij heeft de onderliggende feitelijke motieven in de bestreden beslissing op een correcte wijze geïnterpreteerd, heeft de aanvraag en de omliggende omgeving zorgvuldig beoordeeld, heeft haar beslissing voldoende juridisch gemotiveerd, en heeft op basis van het zorgvuldig samengesteld en volledig administratief dossier een volledig zicht kunnen krijgen op de aanvraag en heeft bijgevolg in redelijkheid een gefundeerde beslissing kunnen nemen.

De bestreden beslissing schendt dan ook geenszins de aangegeven wetsbepalingen en / of algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel dient derhalve als ongegrond te worden afgewezen.

...

De verzoekende partij dupliceert in haar wederantwoordnota:

“ ...

1.1.1. Eerste onderdeel – verweer en weerlegging

5. *Met betrekking tot het eerste onderdeel van het eerste middel, het gebrek aan herneming van de determinerende feitelijke en juridische overwegingen uit het verslag van de PSA en het gebrek aan eigen standpuntname van de Deputatie ten aanzien van dit verslag, voeren verwerende en tussenkomende partij een gelijkluidend verweer.*

Gesteld wordt dat de bestreden beslissing de integrale herneming zou bevatten van het verslag van de PSA, waardoor de schragende motieven van dit verslag ipse facto hernomen zouden zijn in de vergunningsbeslissing van de Deputatie. Bovendien zou de Deputatie zich aangesloten hebben bij dit verslag, aangezien de beslissing gelijkluidend zou zijn aan het verslag van de PSA.

Verwerende partij betwist verder dat zij gehouden zou zijn een bijzondere formele motivering op te bouwen in functie van de inhoud van het verslag van de PSA.

Ten slotte meent verwerende partij dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij het middel, in zoverre het tweede middel zogenaamd ongegrond zou zijn. Vertrekkend van deze veronderstelling, meent zij dat zij in het kader van een heroverweging toch verplicht zou zijn om de vergunning te weigeren.

6. *Vooreerst dient benadrukt dat uit art. 4.7.23 §1 VCRO wel degelijk volgt dat op de Deputatie, die haar beslissing dient te nemen “op grond van” het verslag van de PSA, een formele motiveringsplicht rust om haar beslissing te duiden tegenover het verslag dat door de PSA werd opgesteld ter voorbereiding van de beroepsbeslissing. Het bestaan van deze formele motiveringsplicht werd in een reeks arresten bevestigd door Uw Raad,*

en het middel gesteund op de schending van deze verplichting in hoofde van verwerende partij raakt volgens dezelfde rechtspraak overigens de openbare orde (o.m. RvVb nr. A/2010/0046 van 15 december 2010).

De verplichting tot standpuntnaam ten aanzien van de determinerende feitelijke en juridische schragende motieven van het verslag van de PSA raakt immers aan de verplichting om op een zorgvuldige wijze te beslissen, ondermeer over de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening (en de daarmee gerelateerde middelen raken volgens de VCRO de openbare orde, zie art. 4.8.9 tweede lid VCRO).

7. Gelet op het belang van het verslag van de PSA en de centrale positie die dit verslag inneemt in de beroepsprocedure, werd door Uw Raad streng toezicht gehouden op de wijze waarop de Deputatie in haar beroepsbeslissing omgaat met (de motieven geformuleerd in) het verslag.

Een louter vormelijke verwijzing naar het verslag volstaat volgens deze rechtspraak niet.

Evenmin volstaat het dat de beroepsbeslissing zich ertoe beperkt de motieven in extenso over te nemen, wanneer dit kopieergedrag niet gepaard gaat met de inname van een autonoom standpunt van de vergunningverlenende overheid ten aanzien van de motieven van het verslag.

In die omstandigheden is het immers onmogelijk na te gaan of de vergunningverlenende overheid op zorgvuldige wijze beslist heeft, d.w.z. of zij daadwerkelijk rekening gehouden heeft met de inhoud van het verslag en of zij daaraan de nodige reflectie heeft gewijd. Aan de hand van de motivering van de beslissing dient immers nagegaan te worden of de vergunningverlenende overheid op zorgvuldige wijze de aanvraag getoetst heeft aan de goede ruimtelijke ordening, hetgeen noodzakelijkerwijze veronderstelt dat de nodige aandacht werd besteed aan het verslag van de PSA (o.m. RvVb nr. A/2011/0197 van 13 december 2011).

Te dezen dient vastgesteld dat verwerende partij zich beperkt tot een louter formalistische verwijzing naar het “eensluidend” verslag van de PSA, dat vervolgens in extenso wordt overgenomen in de beslissing.

Nergens wordt door verwerende partij op enige wijze ingegaan op de inhoud van het verslag, of blijkt een eigen oordeelsvorming ondermeer met betrekking tot de verenigbaarheid met de goede RO. Als een automatisme wordt het verslag gekopieerd, zonder eigen zorgvuldige beoordeling en aftoetsing aan de goede RO.

8. Het eerste onderdeel van het eerste middel, genomen uit een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, is dan ook gegrond.

1.1.2. Tweede onderdeel – verweer en weerlegging

9. Het tweede onderdeel van het eerste middel is in hoofdzaak gesteund op de schending van de hoorplicht en de motiveringsplicht en op een kennelijk onredelijke besluitvorming doordat geen antwoord werd geformuleerd op het voorstel van verzoekster om de vergunning desnoods te verlenen met toepassing van de kleine afwijking (art. 4.4.1 VCRO).

10. Verwerende partij voert in dat verband aan dat zij niet verplicht zou zijn in de motivering van de beslissing te antwoorden op alle mogelijke grieven, maar dat het zou volstaan dat zij de redenen opgeeft waarom zij van oordeel is dat de aanvraag voor vergunning in aanmerking komt (een zgn. positieve motivering van de beslissing). Tegen deze achtergrond zou de beslissing afdoende gemotiveerd zijn – aldus verwerende partij.

Tussenkomende partij meent dat de argumenten uit de replieknota van verzoekster wel degelijk tegemoet zouden getreden zijn door verwerende partij, aangezien de bestreden beslissing zou verwijzen naar deze replieknota. Uit deze verwijzing zou blijken dat verwerende partij met kennis van zaken zou beslist hebben, en dat de nota in haar beoordeling betrokken zou geweest zijn. Verder meent tussenkomende partij dat verzoekster zgn. geen belang zou hebben bij haar vraag tot toepassing van de kleine afwijking, omdat deze zogezegd niet toegestaan zou kunnen worden. Volgens tussenkomende partij zou de vraag tot afwijking van het voorschrift omtrent de parkeervoorzieningen immers neerkomen op een afwijking omtrent het aantal bouwlagen (sic), die niet toegestaan zou kunnen worden op grond van art. 4.4.1 §1 tweede lid 3° VCRO. Ten slotte beweert tussenkomende partij dat de gevraagde afwijking in elk geval niet vergund zou kunnen worden omdat zij zou neerkomen op een “negatie” van de desbetreffende stedenbouwkundige voorschriften.

11. De stellingname van verwerende partij omtrent de zgn. beperkte draagwijdte van de motiveringsplicht die op haar rust, kan niet gevolgd worden.

Uw Raad heeft in recente rechtspraak terecht aangenomen dat uit de hoorplicht en de daaraan gekoppelde motiveringsplicht volgt dat de vergunningverlenende overheid, die overeenkomstig art. 4.7.23 §1 VCRO beslist “op grond van” het verslag van de PSA en na de partijen gehoord te hebben, verplicht is in te gaan op de eventuele repliek of andere nota’s die door partijen worden neergelegd.

In dat verband kan verwezen worden naar het arrest nr. A/2012/0410 van 16 oktober 2012, waar Uw Raad terecht heeft overwogen: (...)

Uit deze rechtspraak volgt dat de Deputatie weliswaar niet verplicht is op elk bezwaar of op elke grief punt per punt te antwoorden, maar dat minstens moet blijken dat de argumenten van de beroepsindiener betrokken werden in de beoordeling.

Het hoorrecht / de hoorplicht dient immers een nuttige invulling te krijgen, hetgeen slechts het geval is wanneer de argumenten van de beroepsindiener niet in dovemansoren vallen.

12. Te dezen werd verzoekster vlak voor de hoorzitting geconfronteerd met een verslag van de PSA waarin, op grond van een bepaalde lezing van het GRUP ‘Centrumgebied Averbode’, werd gesteld dat de aanvraag van verzoekster strijdig zou zijn met de bepalingen omtrent de parkeervoorzieningen uit het RUP. De relevante overwegingen uit dit verslag van de PSA luiden als volgt (zie stuk 15):

“Uit het concept van het RUP kan afgeleid worden dat er bedoeld wordt dat een gezamenlijke ondergrondse parking wordt verwezenlijkt die bereikbaar is via het achtergelegen steegje, om zoveel mogelijk garage-inritten langs de Westelsebaan te vermijden. Hiertoe voorziet het plan dat bij het RUP hoort een verbreding van 2 x 3,5m voor dit achtergelegen wegeltje zodat een totale breedte van 7m bekomen wordt. De

concrete realisatie van deze verbreding wordt niet opgenomen in het RUP, enkel de planmatig gewenste ontwikkeling ervan.

Het volume, de bouwdieptes, het materiaalgebruik, de dakvorm, de dakterrassen, het aantal bouwlagen, kortom het hele gabarit en de verschijningsvorm, alsook de functiemenging van wonen en diensten is conform de bepalingen van dit RUP.

Het project voorziet momenteel nog niet in parkeerplaatsen. Hierover stelt de beschrijvende nota van de ontwerper dat; “de vroegere tuinstrook wordt in de voorliggende aanvraag nog niet ingevuld. De voorschriften van het RUP voorzien dat een ondergrondse parkeerruimte dient te worden voorzien, en dat de ruimte op het gelijkvloerse niveau tot aan de achterste zonegrens kan volgebouwd worden (met op het dak groenzone: dakterrassen en daktuin). De realisatie van de achterliggende wegenis, de aanleg van de ondergrondse parking en de nadere invulling van het achtergelegen gedeelte vereist een globale ontwikkeling samen met de andere percelen binnen het bouwblok. Deze aanvraag doet daarover geen uitspraak en hypothekeert dergelijke ontwikkeling niet”.

De aanvraag voldoet bijgevolg niet aan artikel 01.04, §01 inrichting, §01.02 verhardingen en terreininrichting, alinea 2: parkeervoorzieningen, betreffende de stedenbouwkundige voorschriften voor gesloten bebouwing in overdruk type C van het RUP ‘centrumgebied Averbode’.

Volgens art. 4.3.1, § 1, 1°, a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt een vergunning geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op een geldige wijze is afgeweken.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- De aanvraag is strijdig met art. 4.3.1, § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.”

Verzoekster heeft vervolgens een nota neergelegd op de hoorzitting bij de Deputatie, waarin zij ondermeer een uitdrukkelijke en gemotiveerde vraag heeft gesteld om, voor zoveel als nodig, een kleine afwijking toe te staan op het door de PSA aangehaalde parkeervoorschrift: (...)

De in het geding zijnde voorschriften betreffen parkeervoorzieningen, en vallen dus niet onder de limitatief opgesomde uitgesloten voorschriften (waarvan geen afwijking mogelijk is), nl. de bestemming, de maximaal mogelijke vloerterreinindex en het aantal bouwlagen. Op al deze punten wordt in het verslag van de PSA immers terecht bevestigd dat de aanvraag hier volledig in conformiteit mee is.”

Het ging uiteraard om een zeer logisch voorstel, aangezien de PSA met zoveel woorden bevestigt in de bestreden beslissing dat het opzet van het RUP erin bestaat om zoveel mogelijk te vermijden dat inritten naar ondergrondse parkings zouden aangelegd worden aan de Westelsebaan. Dergelijke inritten zijn immers weinig esthetisch en kunnen bovendien verkeersonveilige situaties opleveren.

Aangezien echter geen inrit langs de achterzijde kan voorzien worden op dit ogenblik (in afwachting van een gezamenlijk project met de andere eigenaars), lijkt het een logische

suggestie om – voorlopig – een kleine afwijking op dit bestemmingsvoorschrift toe te staan.

Dergelijke afwijking zou bovendien geenszins indruisen tegen de essentie van het RUP (of een “negatie” van het RUP inhouden – zoals tussenkomende partij stelt), aangezien de verplichting om ondergrondse parkeerplaatsen te voorzien geenszins algemeen word opgelegd in het RUP.

Bij lezing van de stedenbouwkundige voorschriften van het plan stelt men vast dat enkel in de projectzone C, waar het eigendom van verzoekster gelegen is, een verplichte ondergrondse parking werd voorzien. Deze verplichting werd bovendien slechts ingelast in het RUP in de fase na openbaar onderzoek (zie ook de wettigheidskritieken van verzoekster tegen het plan). In het ontwerp van RUP was in het RUP principieel boven – en ondergronds parkeren mogelijk, weliswaar met voorkeur voor ondergronds parkeren zo mogelijk (art. 01.01 § 02.03 – “parkeervoorzieningen” van het ontwerp van RUP – versie D). Dit algemeen voorschrift werd gehandhaafd, ook in de definitieve versie. Wel werd dus voor de projectzone C (6 percelen, waaronder het perceel van verzoekster) ondergronds parkeren verplicht gesteld. In de onmiddellijke omgeving bevinden zich echter grote bovengrondse parkings (Sint Jansplein: bovengrondse parking voor 60 auto's; Colruyt: bovengrondse parking voor 150 auto's).

Redelijkerwijze zou dus niet gesteld kunnen worden dat het voorstel tot afwijking van het RUP onwenselijk of onmogelijk zou zijn. Het gaat integendeel om een logische vraag tot afwijking, die coherent is met het concept van het plan om inritten aan de Westelsebaan te vermijden.

De Deputatie gaat in de bestreden beslissing echter totaal niet in op deze suggestie. Weliswaar wordt in de bestreden beslissing in fine verwezen naar de replieknota van verzoekster, maar de inhoud ervan wordt niet aangehaald. De Deputatie zet enkel uiteen dat zij van oordeel is dat de vergunning juridisch niet kan afgeleverd worden onder de voorwaarde dat de ondergrondse parking later zou aangelegd worden, omdat dit een onwettige voorwaarde zou zijn. Op de vraag om een afwijking van het RUP toe te staan wordt niet ingegaan; het besluit verwijst zelfs niet naar de vraag tot afwijking.

13. Uiteraard is het niet zinvol een hoorzitting te organiseren, indien men vervolgens zou aanvaarden dat de Deputatie niet ingaat op de schriftelijke en mondelinge argumenten die op deze hoorzitting worden ontwikkeld. Het volstaat daarbij uiteraard niet dat zuiver formeel wordt verwezen naar “een replieknota”, maar het bestuur dient ervan blijk te geven dat men de inhoud van de nota betrokken heeft in de beoordeling van het dossier. Zulks vereist niet dat alle bezwaren punt per punt besproken worden, maar uit de motivering moet blijken waarom de vergunningverlenende overheid van oordeel is dat de gevraagde vergunning verleend kan worden. Indien er een voorstel tot afwijking geformuleerd wordt, mag aangenomen worden dat de Deputatie daar uiteraard kennis van moet nemen en dient toe te lichten waarom een afwijking zogenaamd niet wenselijk zou zijn.

Dit is te deze niet gebeurd, terwijl het zich laat aanzien dat een afwijking van de aangehaalde voorschriften perfect vergunbaar en zelfs wenselijk zou geweest zijn, zulks in afwachting van de realisatie van de verbinding aan de achterzijde van de percelen.

14. De argumenten van de tussenkomende partij, als zou de gevraagde kleine afwijking zogenaamd niet toegestaan kunnen worden, zijn niet relevant aangezien zij niet

voorkomen in de bestreden beslissing. Uw Raad kan geen rekening houden met motieven die niet worden opgenomen in de vergunningsbeslissing, en al zeker niet wanneer het gaat om zogenaamde weigeringsgronden die worden ontwikkeld door een andere partij dan de vergunningverlenende overheid. Indien de Deputatie kennis had genomen van de vraag tot afwijking, zou zij op grond van een eigen motivering beslist hebben om de afwijking toe te staan.

Ten overvloede dient erop gewezen dat de argumenten van de tussenkomende partij geen steek houden.

Het is evident dat de vraag tot afwijking in verband met de parkeervoorzieningen geen afwijking inhoudt met betrekking tot een voorschrift omtrent het aantal bouwlagen. De aanvraag is perfect conform aan alle voorschriften van het RUP, uitgenomen – aldus de PSA en de Deputatie – deze omtrent de parkeervoorzieningen. Er wordt dus geenszins enige afwijking gevraagd om hoger te kunnen bouwen (want de door tussenkomende partij aangehaalde bepaling viseert natuurlijk dit soort afwijkingen, waarbij een bouwheer hoger wil bouwen dan toegelaten).

Verder is het onzinnig dat de vraag tot afwijking een zogezegde “negatie” van het voorschrift omtrent de parkeervoorzieningen zou inhouden. Een afwijking houdt per definitie in dat een bepaald voorschrift tussen haakjes wordt geplaatst. Hoger werd bovendien aangetoond dat het hier gaat om een zeer logische vraag tot afwijking, die coherent is met de economie en de systematiek van het plan.

15. *Het tweede onderdeel van het eerste middel is bijgevolg gegrond.*

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Eerste onderdeel.

1.1

Artikel 4.7.21, §1, in fine VCRO bepaalt dat de deputatie bij het behandelen van het beroep de aanvraag in haar volledigheid onderzoekt, hetgeen de deputatie onder meer verplicht tot een eigen beoordeling van de aanvraag.

Artikel 4.7.23, § 1, eerste lid VCRO bepaalt dat de deputatie haar beslissing omtrent het ingestelde beroep neemt op grond van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zijn of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij naar het “eensluidend” verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 7 september 2012. Uit het vermeld verslag blijkt dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseerde om het aangevraagde te weigeren omdat de aanvraag strijdig wordt geacht met artikel 4.3.1, § 1 VCRO.

In de bestreden beslissing komt de verwerende partij op grond van dezelfde overwegingen als in vermeld verslag tot de bevinding dat de aanvraag strijdig is met artikel 4.3.1, § 1 VCRO. De verwerende partij beperkt zich echter niet tot enkel de overwegingen van het verslag, maar voegt bij haar beoordeling toe dat de aanvrager tijdens een hoorzitting een nota heeft neergelegd waarin wordt verzocht om de vergunning alsnog voorwaardelijk te verlenen en dat de gevraagde

voorwaarde niet kan worden opgelegd omdat ze strijdig is met artikel 4.2.19, § 1 VCRO. Uit deze vaststelling volgt reeds dat niet kan aangenomen worden dat de verwerende partij de aanvraag niet zelf zou hebben onderzocht en beoordeeld.

1.2

De verzoekende partij heeft geen belang bij het aanvoeren van de door haar aangeklaagde onregelmatigheid betreffende het ontbreken van de feitelijke en juridische determinerende overwegingen van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar in de bestreden beslissing.

Niet alleen blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, maar tevens moet vastgesteld worden dat het vernietigingsmotief op grond van de aangeklaagde onregelmatigheid zou enkel noodzaken tot het uitdrukkelijk opnemen in de herstelbeslissing van de feitelijke en juridische overwegingen van het verslag van haar ambtenaar, die integraal gelijklopend zijn met de overwegingen die zijn opgenomen in de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft de met het verslag gelijklopende overwegingen in de bestreden beslissing bekritiseerd onder het tweede middel. De verwerende partij heeft, gelijklopend met het verslag, geoordeeld dat het gevraagde project diende geweigerd te worden omwille van strijdigheid met het gemeentelijk RUP "Centrumgebied Averbode". Het gebrek aan het vermelden van de beoordelingen van het verslag in de bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij derhalve niet belet deze beoordelingen te bekritisieren.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het aanvoeren van dit middelonderdeel aangezien haar dit geen nuttig voordeel kan opleveren.

1.3

Het eerste middelonderdeel van het middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

2.

Tweede onderdeel.

De verzoekende partij betoogt onder dit middelonderdeel in essentie dat in de bestreden beslissing niet werd geantwoord op een "aanvullende replieknota" die ze heeft neergelegd tijdens de hoorzitting van de verwerende partij en waarin ze heeft geargumenteed dat "de beweerde afwijking van de voorschriften van het RUP "Centrumgebied Averbode" in verband met de parkeervoorzieningen in elk geval vergunbaar is op grond van de zogenaamde 'kleine afwijking' zoals bedoeld in artikel 4.4.1 VCRO".

Het middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij uitdrukkelijk ingaat op de bedoelde "replieknota" van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt dat de aanvrager tijdens de hoorzitting een nota heeft neergelegd waarin wordt gevraagd om de vergunning alsnog voorwaardelijk te verlenen, dat de voorwaarde zou inhouden dat er in de toekomst dient te worden voldaan aan de parkeerbepalingen van het RUP, zijnde het realiseren van een ondergrondse parking met ontsluiting langs de achtergelegen doorsteekweg, dat volgens artikel 4.2.19, §1 VCRO voorwaarden de uitvoering van de vergunde handelingen niet afhankelijk kunnen maken van een bijkomende beoordeling door de overheid en dat bijgevolg de gevraagde voorwaarde niet kan opgelegd worden.

3.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.21, §1 VCRO, van artikel 4.7.22 VCRO, van artikel 4.7.23 §1, eerste lid VCRO, van artikel 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gewestplan Aarschot-Diest, van artikel 5.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, met toepassing van artikel 159 Grondwet op het besluit van de gemeenteraad van Scherpenheuvel-Zichem van 30 juni 2011 waarbij het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Centrumgebied Averbode” definitief wordt vastgesteld en het besluit van de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 18 augustus 2011 waarbij dit GRUP wordt goedgekeurd en de ontstentenis van de rechte vereiste feitelijke en juridische grondslag.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Doordat, de bestreden beslissing om de vergunning te weigeren zich steunt op de stedenbouwkundige voorschriften voor gesloten bebouwing in overdruk “type C” van het RUP ‘Centrumgebied Averbode’ in die zin geïnterpreteerd dat er op het perceel waarvoor de stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd ondergrondse parkeervoorzieningen moeten voorzien worden die langs achter ontsloten worden;

Dat het hierboven vermelde zogenaamde weigeringsmotief het enige motief is waarop de verwerende partij zich beroept om de vergunning te weigeren;

Dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat de bouwaanvraag voor het overige in overeenstemming is met de bepalingen van het RUP ‘Centrumgebied Averbode’; Dat de bestreden beslissing eveneens stelt dat het aangevraagde geen schadelijke effecten zal teweegbrengen aan de waterhuishouding;

Terwijl, de verwerende partij zich niet kon beroepen op de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP ‘Centrumgebied Averbode’, gezien de onwettigheid van dit RUP;

Dat door verzoekende partij met een verzoekschrift van 31 oktober 2011 een verzoekschrift tot nietigverklaring van het RUP bij de Raad van State heeft ingeleid; Dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot nietigverklaring beroept op de aangehaalde onwettigheid van de globale benadering met betrekking tot de aanleg van de ondergrondse parkeergarages en de ontsluiting van de percelen langs de achterzijde;

Dat derhalve niet met goed gevolg gesteund kan worden op de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP ‘Centrumgebied Averbode’ zoals definitief vastgesteld bij Besluit dd. 30 juni 2011 van de gemeenteraad van Scherpenheuvel-Zichem en goedgekeurd bij Besluit dd. 18 augustus 2011 van de Deputatie van de Provincie Vlaams-Brabant; Dat verzoekster in het kader van de Procedure bij de Raad van State tegen dit RUP heeft aangetoond dat het gaat om een onwettig plan; Dat zij deze wettigheidskritieken dus hieronder integraal herneemt, waarbij zij toepassing vordert van art. 159 Gec.G.W. met betrekking tot het RUP ‘Centrumgebied Averbode’;

(...)

Dat dus de onwettigheid moet worden vastgesteld van het RUP 'Centrumgebied Averbode', definitief vastgesteld bij Besluit dd. 30 juni 2011 van de gemeenteraad van Scherpenheuvel-Zichem en goedgekeurd bij Besluit dd. 18 augustus 2011 van de Deputatie van de Provincie Vlaams-Brabant;

Dat overigens de Raad voor Vergunningsbetwistingen krachtens art. 4.8.9 VCRO ambtshalve de wettigheid van het RUP 'Centrumgebied Averbode' dient te onderzoeken;

Dat gezien de onwettigheid van het RUP iedere beslissing die zich steunt op dit RUP eveneens leidt tot de onwettigheid daarvan; Dat de bestreden beslissing die zich steunde op de stedenbouwkundige voorschriften van het onwettige RUP 'Centrumgebied Averbode' derhalve eveneens is aangetast door onwettigheid;

Dat de bestreden beslissing zich namelijk niet kon steunen op een onwettig RUP, en dat dientengevolge teruggedrepen diende te worden naar de stedenbouwkundige voorschriften van het gewestplan; Dat immers naast het gewestplan Aarschot-Diest geen enkel ander wettig plan van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplan de bestemming van het perceel nader regelt of stedenbouwkundige voorschriften oplegt;

Dat krachtens het gewestplan Aarschot-Diest het perceel is aangeduid als woongebied; Dat krachtens art. 5.1.1.0. van het Inrichtingsbesluit de woongebieden onder meer bestemd zijn voor wonen, handel en dienstverlening;

Dat de ingediende bouwaanvraag derhalve in overeenstemming is met de gewestplanbestemming en met de overeenstemmende bepaling van het Inrichtingsbesluit; Dat namelijk een aanvraag werd ingediend voor de bouw van een eengezinswoning met een dokterspraktijk;

Dat de bouwaanvraag in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening en inpasbaar is in de onmiddellijke omgeving; Dat immers noch in eerste administratieve aanleg, noch in tweede administratieve aanleg door de vergunningverlenende overheid enig voorbehoud werd geformuleerd met betrekking tot de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening;

Dat gezien de overeenstemming met de gewestplanbestemming woongebied en overeenstemming met goede ruimtelijke ordening er geen enkel element bestaat om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren; Dat de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP 'Centrumgebied Averbode' geen weigeringsmotief konden vormen, gezien de onwettigheid van het RUP;

Zodat, de bestreden vergunningsbeslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de in het tweede middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

...

De verwerende partij repliceert:

“...

In haar tweede middel argumenteert verzoekende partij dat de bestreden beslissing de artikelen 4.7.21 (m.b.t. de administratieve beroepsprocedure), 4.7.22 (m.b.t. het verslag PSA) en 4.7.23 VCRO (m.b.t. de hoorzitting en het verslag PSA) zou schenden. Tevens

zou de bestreden beslissing een schending inhouden van het formele en het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarnaast voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het gewestplan Aarschot-Diest en met artikel 5.1 van het Inrichtingsbesluit (m.b.t. de woongebieden). Volgens verzoekende partij zou de bestreden beslissing alzo ten onrechte gesteund zijn op de stedenbouwkundige voorschriften voor gesloten bebouwing in overdruk 'type C' van het RUP 'Centrumgebied Averbode', terwijl dit RUP onwettig zou zijn.

Ook deze argumentatie kan echter niet worden aangenomen.

Vooreerst kunnen de beweerde schendingen van de artikelen 4.7.21 t.e.m. 4.7.23 VCRO, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden weerhouden, vermits verzoekende partij in haar verzoekschrift onder dit middel helemaal niet uiteenzet op welke manier er dan sprake zou zijn van deze beweerde schendingen. Verzoekende partij werkt deze beweerde schendingen niet uit in haar tweede middel, hoewel artikel 4.8.16, §3, 5° VCRO nochtans uitdrukkelijk bepaalt dat een verzoekende partij in haar verzoekschrift niet alleen dient op te geven welke regelgeving zij door de bestreden beslissing geschonden acht, maar ook op welke wijze deze regelgeving naar het oordeel van de verzoekende partij geschonden wordt. De beweerde schending van de artikelen 4.7.21 t.e.m. 4.7.23 VCRO, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. Dit grondwetsartikel geldt enkel voor de met rechtspraak belaste organen, niet voor het actief bestuur. Elk orgaan van het bestuur dat niet als rechtsprekend college optreedt, is ertoe gehouden de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen, zolang zij niet zijn opgeheven of vernietigd, toe te passen.

In casu bestaat er geen enkele aanwijzing om aan te nemen dat het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Centrumgebied Averbode' onwettig zou zijn.

Bij de beoordeling van de stedenbouwkundige aanvraag in kwestie diende verwerende partij dan ook rekening te houden met de geldende regelgeving op het ogenblik van haar beslissing, en diende zij bijgevolg de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP 'Centrumgebied Averbode' onverkort toe te passen, hetgeen zij in casu ook perfect heeft gedaan (zie ook Arbitragehof 6 juni 1995, nr. 40/95, B.3.4).

De bestreden beslissing schendt dan ook geenszins de aangegeven wetsbepalingen en / of algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ook het tweede middel dient derhalve als ongegrond te worden afgewezen.

...

De verzoekende partij dupliceert in haar wederantwoordnota:

“ ...

16. Verwerende partij beperkt zich ertoe op te merken dat zij geen bevoegdheid zou hebben om als orgaan van actief bestuur een reglementaire akte buiten toepassing te

laten op grond van art. 159 GW. De onwettigheidsexceptie zou voorbehouden zijn voor de met rechtspraak belaste organen.

Dit verweer is even juist, als het naast de kwestie is. Het kan niet betwist worden dat Uw Raad een rechtscollege is, waar zelfs ambtshalve moet onderzocht worden of de door het bestuur toegepaste administratieve besluiten en reglementaire aktes wettig zijn.

17. *De tussenkomen de partij herneemt van haar kant het verweer dat zij bij de Raad van State ontwikkeld heeft tegen de wettigheidskritieken van verzoekster tegen het Gemeentelijk RUP Centrumgebied Averbode.*

18. *Teneinde de leesbaarheid van onderhavige nota te waarborgen, beperkt verzoekster zich ertoe te verwijzen naar de argumentatie die zij ontwikkeld heeft in haar memorie van wederantwoord, hier integraal als hernomen beschouwd.*

19. *In laatste memorie werden daaraan nog de volgende argumenten toegevoegd, één en ander in reactie op het aanvullend verslag van de Auditeur:*

(...)

20. *Ook het tweede middel is gegrond. Na vernietiging van het GRUP Centrumgebied Averbode door de Raad van State, zal tevens tot de vernietiging van de bestreden weigering van stedenbouwkundige vergunning moeten overgegaan worden. Minstens dient Uw Raad het RUP met toepassing van art. 159 GW buiten toepassing te laten, waarna eveneens tot de vernietiging van de bestreden beslissing dient te worden overgegaan.*

...”

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij heeft op 31 oktober 2011 een beroep tot nietigverklaring ingesteld bij de Raad van State tegen:

- het besluit van 30 juni 2011 van de gemeenteraad van de stad Scherpenheuvel-Zichem waarbij het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “centrumgebied Averbode” definitief wordt aanvaard;
- het besluit van 18 augustus 2011 van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “centrumgebied Averbode” te Scherpenheuvel-Zichem wordt goedgekeurd, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 31 augustus 2011.

De verzoekende partij heeft in deze zaak bij de Raad van State drie middelen aangevoerd, die ze citeert en herhaalt onder het tweede middel in de onderliggende zaak.

In het arrest nr. 222.713 van 4 maart 2013 heeft de Raad van State het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel beoordeeld en, in zoverre ontvankelijk, ongegrond bevonden.

In het arrest nr. 225.221 van 23 oktober 2013 heeft de Raad van State het tweede en derde onderdeel van het tweede middel en het derde middel beoordeeld. Ook deze middelen werden, in zoverre ontvankelijk, ongegrond bevonden.

2.

Op de terechtzitting van 10 december 2013 verklaart de raadsman van de verzoekende partij te volharden in het tweede middel, dat, zoals reeds vastgesteld, een herhaling vormt van de drie middelen die de verzoekende partij heeft aangevoerd voor de Raad van State.

De verzoekende partij geeft evenwel niet aan op grond van welke gegevens, bepalingen of beginselen de Raad tot een andere beoordeling zou moeten komen dan de Raad van State in de vermelde arresten.

Er kan ook niet ingezien worden welke redenen er zouden zijn om anders te oordelen dan de Raad van State.

De beoordelingen van de Raad van State zijn aan de verzoekende en verwerende partij gekend aangezien ze betrokken partijen waren in de zaak bij de Raad van State, zodat het nodeloos is deze beoordelingen te herhalen en het kan volstaan met de verwijzing naar deze arresten en de vaststelling dat de Raad geen redenen ziet om anders te oordelen.

3.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van het college van burgemeester en schepenen van de stad SCHERPENHEUVEL-ZICHEM is onontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 18 februari 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ